

Shopaholic naar de sterren

Als Madeleine Wickham

Slapeloze nachten
Dubbel feest!
Zoete tranen
De cocktailclub
Het zwemfeestje
De vraagprijs
De tennisparty

Als Sophie Kinsella

Shopaholic!
Shopaholic! in alle staten
Shopaholic! zegt ja
Hou je mond!
Shopalicious!
Aanpakken!
Shopaholic & baby
Ken je me nog?
Wat spook jij uit?
Mini shopaholic
Mag ik je nummer even?
Ik krijg je wel
Shopaholic grijpt in

SOPHIE KINSELLA

**SHOP
AHO
LIC**

**NAAR DE
STERREN**

the house of books

Eerste druk, oktober 2014
Vierde druk, mei 2016

Oorspronkelijke titel: *Shopaholic to the Stars*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Bantam Press, an imprint of Transworld Publishers, Londen
Copyright © 2014 by Sophie Kinsella
© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder
© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2014
Omslagontwerp: Ingrid Bockting, Amsterdam
© Omslagbeeld: Iconogenic
Typografie: ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 5164 4
ISBN 978 90 443 4608 4 (e-book)
NUR 302

www.sophiekinsella.co.uk
www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

O V E R A M S T E L

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Cunningham's
Rosewood Center
West Third Street
CA 90048 Los Angeles

Geachte mevrouw Brandon,

Dank u voor uw schrijven. Het doet me genoeg dat uw recente bezoek aan ons warenhuis u goed is bevallen.

Ik kan helaas geen antwoord geven op de vraag of de vrouw die u dinsdag op de afdeling van Mac hebt gezien 'Uma Thurman met een pruik van lang, donker haar' was. Ik kan u dus ook niet zeggen 'welke lippenstift ze precies heeft gekocht' en of ze 'in het echt net zo mooi is', en evenmin kan ik uw briefje 'omdat ze vast wel een vriendin wil hebben om leuke dingen mee te doen en ik denk dat we een klik zouden hebben' aan haar doorgeven.

Ik wens u het allerbeste met uw aanstaande verhuizing naar Los Angeles, maar om uw andere vraag te beantwoorden: we geven geen inductiekorting aan nieuwe inwoners van de stad 'om ze het gevoel te geven dat ze welkom zijn'.

Met vriendelijke groet,

Mary Eglantine
Klantenservice

Inner Sanctum Lifestyle Spa

Holloway Drive 6540
CA 90069 West Hollywood

Geachte mevrouw Brandon,

Dank voor uw brief – fijn dat u van uw recente bezoek aan ons wellnesscentrum hebt genoten.

Ik kan u helaas niet zeggen of de vrouw naast u bij de yogales Gwyneth Paltrow was. Het spijt me dat het moeilijk te zien was omdat ze ‘de hele tijd ondersteboven stond’.

Ik kan haar dus ook niet namens u vragen hoe ze ‘zo’n perfecte kopstand’ maakt en of ze ‘speciale gewichtjes in haar t-shirt’ heeft; evenmin kan ik uw uitnodiging voor een kop biologische thee met koolcake aan haar doorspelen.

Ik ben blij te horen dat onze cadeau- en lifestyleshop naar uw zin was. Om uw laatste vraag te beantwoorden: u kunt erop vertrouwen dat als ik uw man toevallig tegenkom, ik hem niets zal vertellen over uw ‘uitspattinkje met betrekking tot ecolingerie’.

Met vriendelijke groet,

Kyle Heiling
Prestatie manager (oosterse technieken)

Beauty on the Boulevard

Beverly Boulevard 9500

Beverly Hills

CA 90210 Los Angeles

Geachte mevrouw Brandon,

Dank u voor uw brief.

Ik kan u jammer genoeg niet zeggen of de vrouw die de producten van La Mer bekeek 'Julie Andrews met een donkere bril en sjaaltje' was.

Derhalve kan ik ook uw vraag: 'Hoe aantrekkelijk was kapitein Von Trapp in het echt?' niet aan haar doorgeven, noch uw opmerking: 'Sorry dat ik "De eenzame herder" begon te zingen, maar ik was gewoon zo opgewonden', noch uw uitnodiging om 'een keer gezellig te komen zingen met apfelstrudel erbij'.

Om uw andere vraag te beantwoorden: wij houden geen 'Welkom in LA'-feestjes en geven geen geschenken aan nieuwe inwoners, zelfs geen tandenbleeksetjes 'zodat ze niet uit de toon vallen'. Wel wens ik u veel succes met uw komende verhuizing naar Los Angeles.

Hoogachtend,

Sally E. SanSanto,
Hoofd klantenservice

1

Oké. Geen paniek. Géén paniek.

Ik kom er wel uit. Natuurlijk kom ik er wel uit. Ik zit toch niet... voorgóéd opgesloten in dit ellendige hokje, zonder enige hoop op bevrijding?

Ik evalueer de situatie zo kalm als ik kan. Mijn ribben worden geplet, zodat ik bijna geen lucht krijg, en mijn linkerarm zit op mijn rug gedraaid. Degene die deze 'insnoerende stof' heeft uitgevonden, wist wel wat hij deed. Mijn rechterarm zit ook vast, in een pijnlijke houding. Als ik probeer mijn hand uit te steken, snijdt de 'insnoerende stof' in mijn pols. Ik zit klem. Ik kan geen kant op.

Ik zie mijn gezicht in de spiegel, asgrouw. Mijn ogen zijn groot en wanhopig. Over mijn armen zigzaggen glanzende zwarte bandjes. Zou er een schouderbandje tussen zitten? Hoort dat gazige gedoe om het middel?

O, god. Ik had nooit, maar dan ook nooit een maat 34 moeten passen.

'Hoe gaat het daar?' roept Mindy, de verkoopster, van achter het gordijn van het pashokje, en ik schrik. Mindy is lang en slank, met gespierde benen en een enorme *thigh gap*. Ze ziet eruit alsof ze elke dag een berg op rent en niet eens weet wat een KitKat is.

Ze heeft me nu drie keer gevraagd hoe het gaat, en ik heb elke keer met schrille stem: 'Super, dank je wel!' teruggeroepen, maar ik begin radeloos te worden. Ik worstel nu al tien minuten met dat 'Athletic Shaping All-in-One'-geval. Ik kan Mindy niet eeuwig blijven afpoeieren.

'Wat een geweldig materiaal, hè?' zegt Mindy enthousiast van achter het gordijn. 'Het corrigeert drie keer zo sterk als gewoon elastaan. Je raakt zomaar een hele maat kwijt, toch?'

Dat kan best, maar ik ben ook de helft van mijn longcapaciteit kwijt.

'Lukt het met de bandjes?' vervolgt Mindy. 'Zal ik binnenkomen om je te helpen ze te verstellen?'

Binnenkomen? Ik ga echt geen lange, gebruinde, atletische vrouw uit Los Angeles in dit pashokje binnenlaten zodat ze mijn cellulitis kan zien.

‘Nee, dank je, het lukt wel!’ zeg ik met schelle stem.

‘Moet ik je helpen het uit te trekken?’ probeert ze weer. ‘Sommige klanten hebben er de eerste keer moeite mee.’

Ik krijg een gruwelijk visioen waarin ik me aan de toonbank vastklem en Mindy probeert de All-in-One af te stropen terwijl we allebei hijgen en zweten van inspanning en Mindy stiekem denkt: *ik wist wel dat alle Engelse meiden moddervet zijn.*

Mooi niet. In geen miljoen jaar. Er zit nog maar één ding op. Ik moet het ding kopen. Wat het ook maar kost.

Met een enorme ruk lukt het me twee bandjes van mijn armen naar mijn schouders te laten springen. Dat is al beter. Ik zie eruit als een met zwart lycra opgebonden kip, maar ik kan mijn armen tenminste weer bewegen. Zodra ik weer in het hotel ben, knip ik het hele geval van me af met een nagelschaartje en dan gooi ik de resten in een vuilnisbak buiten, zodat Luke ze niet kan vinden. Want hij zou meteen vragen: ‘Wat is dat?’ of: ‘Wil je zeggen dat je dat hebt gekocht terwijl je wist dat het niet paste?’ of iets anders om me op de kast te jagen.

Luke is mijn man en het komt door hem dat ik in een sportkledingwinkel in Los Angeles sta. We gaan hier binnenkort wonen vanwege zijn werk, en we zijn nu op huizenjacht. Daar gaan we ons op richten deze week: onroerend goed. Huizen. Tuinen. Huurovereenkomsten. Verder niets. Ik ben alleen tussen twee bezichtigingen door even heel, heel snel naar Rodeo Drive gewipt.

Nou ja, goed dan. Ik heb een bezichtiging afgezegd om naar Rodeo Drive te kunnen, maar ik moest wel. Ik heb een geldige reden waarom ik snel hardloopkleding moet kopen, namelijk dat ik morgen aan een wedstrijd meedoe. Een echte hardloopwedstrijd! Ik!

Ik reik naar mijn kleren, pak mijn tas en loop houterig het pashokje uit, opgewacht door Mindy.

‘Wauw!’ Haar stem klinkt opgewekt, maar ik zie ontreddering in haar ogen. ‘Dat staat je...’ – ze kucht – ‘... fantastisch. Is het niet iets te... strak?’

‘Nee, het zit heerlijk,’ zeg ik, en ik probeer ongedwongen te glimlachen. ‘Ik neem hem.’

‘Super!’ Ze kan haar verbijstering nauwelijks verbergen. ‘Dus,

als je hem even uittrekt, dan kan ik hem voor je scannen en inpakken...'

'Ik wil hem eigenlijk aanhouden.' Ik doe mijn best om nonchalant te klinken. 'Net zo makkelijk. Heb je een tas voor mijn kleren?'

'Aha,' zegt Mindy. Het blijft vrij lang stil. 'Weet je zeker dat je geen 36 wilt passen?'

'Nee!' roep ik met overslaande stem. 'Maat 34 zit perfect! Als gegoten!'

'Oké,' zegt Mindy na een korte stilte. 'Prima. Dat is dan drieëntachtig dollar.' Ze scant de barcode op het prijskaartje dat ter hoogte van mijn hals hangt en ik pak mijn creditcard. 'Dus, hou je van sport?'

'Toevallig loop ik morgen de Ten Miler.'

'Nee!' Ze is zo te zien onder de indruk, en ik probeer achteloos en bescheiden te doen. De Ten Miler is niet zomaar een hardlooptwedstrijd, het is dé hardlooptwedstrijd. Hij wordt elk jaar in Los Angeles gehouden en er doen massa's geruchtmakende beroemdheden mee. Ze besteden er zelfs aandacht aan op E!, de entertainmenttelevisiezender. En ik loop mee!

'Hoe ben je aan een plek gekomen?' vraagt Mindy jaloers. 'Ik probeer het al jaren.'

'Nou... ' Ik laat een stilte vallen voor het effect. 'Ik zit in Sage Seymours team.'

'Wauw!' Haar mond zakt open en ik word overspoeld door blijdschap. Het is waar! Ik, Becky Brandon (geboren Bloomwood) loop in het team van een topactrice! We gaan samen onze kuitspieren strekken! We gaan allebei hetzelfde honkbalpetje dragen! We komen samen in *US Weekly*!

'Jij komt uit Engeland, toch?' onderbreekt Mindy mijn gedachten.

'Ja, maar ik kom binnenkort in LA wonen. Ik ben hier met mijn man Luke om huizen te bekijken.' Ik kan me niet bedwingen en voeg er trots aan toe: 'Hij heeft een pr-bedrijf en hij werkt met Sage Seymour.'

Mindy raakt steeds dieper onder de indruk.

'Dus Sage Seymour en jij zijn, zeg maar, vriendinnen?'

Ik pruts aan mijn tas om tijd te winnen. Ik had er heel erg op gehoopt, maar eerlijk gezegd zijn Sage Seymour en ik niet echt vriendinnen. Als ik heel eerlijk ben, moet ik zelfs bekennen dat ik haar nog steeds niet heb gezien. Wat gewoon niet eerlijk is. Luke werkt nu zes weken met haar, en ik reis maar op en neer naar Los Angeles om

een huis en een peuterspeelzaal voor ons dochtertje Minnie te vinden... maar heb ik ook maar een glimpje opgevangen van Sage?

Toen Luke vertelde dat hij met Sage Seymour ging werken en dat we in Hollywood gingen wonen, dacht ik dat we haar dagelijks zouden zien. Ik dacht dat we met identieke zonnebrillen op bij haar roze zwembad zouden hangen en samen naar de nagelsalon zouden gaan, maar zelfs Luke lijkt haar zelden te zien; hij heeft alleen maar de hele dag door besprekingen met managers, agenten en producers. Hij zegt dat hij heel snel heel veel over de filmbusiness moet leren. Dat geloof ik wel, want tot nog toe heeft hij alleen financiële instellingen en grote concerns geadviseerd, maar waarom wil hij per se zo nuchter blijven? Toen ik laatst een ietsepietsie gefrustreerd raakte, zei hij: 'Mijn hemel, Becky, we zetten die enorme stap niet alleen maar om beróemdheden te leren kennen.' Hij sprak 'beroemdheden' uit alsof hij 'oorwurmen' zei. Hij snapt er niets van.

Wat zo super is aan Luke en mij, is dat we over bijna alle aspecten van het leven hetzelfde denken, en daarom hebben we ook zo'n goed huwelijk. Maar er zijn een paar minuscule kleinigheidjes waar we het niet over eens zijn. Zoals:

1. Catalogi. (Dat is geen 'rommel'. Ze zijn handig. Je weet maar nooit wanneer je een gepersonaliseerd schoolbord voor in de keuken nodig hebt, met een snoezig emmertje voor het krijt. Bovendien lees ik graag een catalogus voor het slapengaan.)
2. Schoenen. (Dat ik al mijn schoenen tot in lengte van dagen in hun originele doos bewaar is niet belachelijk, het is zuinig. Op een dag komen ze weer in de mode en dan kan Minnie ze aan. En intussen moet hij gewoon uitkijken waar hij loopt.)
3. Elinor, zijn moeder. (Lang, heel lang verhaal.)
4. Beroemdheden.

Ik bedoel, we zijn hier in Los Angeles. Woonplaats van de sterren. Ze zijn het plaatselijke natuurfenomeen. Iedereen weet dat je naar LA gaat om de sterren te zien, zoals je naar Sri Lanka gaat voor de olifanten.

Maar Luke snakte niet naar adem toen we Tom Hanks in de lobby van het Beverly Wilshire zagen. Hij vertrok geen spier toen Halle Berry drie tafels bij ons vandaan in The Ivy zat (ik denk tenminste dat het Halle Berry was). Hij gaf geen krimp toen we Reese Witherspoon aan de overkant van de straat zagen. (Ik weet zeker dat het Reese Witherspoon was. Ze had precies hetzelfde kapsel.)

En hij praat over Sage alsof ze een gewone cliënt is. Alsof ze Foreland Investments is. Hij zegt dat ze dat aan hem waardeert: dat hij géén deel uitmaakt van het circus. En dan zegt hij dat ik me veel te druk maak om al die Hollywood-heisa. Wat absoluut niet waar is. Ik maak me niet te druk. Ik maak me precies druk genoeg.

Stiekem ben ik ook teleurgesteld in Sage. Ik bedoel, oké, we kennen elkaar niet echt, maar we hebben met elkaar gebeld toen ze me hielp met een surpriseparty voor Luke. Ze heeft me zelfs haar nummer gegeven. (Al heeft ze inmiddels een ander nummer, en wil Luke het me niet geven.) Ik had gedacht dat ze contact met me zou opnemen, of dat ze zou vragen of ik een keer bij haar kwam logeren, zoiets.

Enfin, geeft niet. Morgen komt het allemaal goed. Ik wil niet opscheppen, maar het komt zuiver door mijn eigen tegenwoordigheid van geest dat ik aan die Ten Miler meedoe. Ik keek gisteren toevallig net over Lukes schouder naar zijn laptop toen er een groepsmail binnenkwam van Aran, Sage' manager. Het onderwerp was: *wie het eerst komt, het eerst maalt*, en er stond: *Beste vrienden, in verband met een blessure is er op het laatste moment een plaats vrijgekomen in het Ten Miler-team – wie heeft er zin om Sage te steunen door mee te lopen?*

Voordat ik het goed en wel besepte, vlogen mijn vingers naar het toetsenbord, klikten Beantwoorden aan en typten: *Ja, leuk! Ik wil heel graag met Sage rennen! Groetjes, Becky Brandon.*

Oké, misschien had ik met Luke moeten overleggen voordat ik op Verzenden klikte, maar het was 'wie het eerst komt, het eerst maalt'. Ik moest snel zijn!

Luke gaapte me aan en zei: 'Ben je niet goed snik?' Toen begon hij een heel verhaal over dat het een echte hardloepwedstrijd voor geofende sporters was, en wie ging me sponsoren, en had ik eigenlijk wel hardloepschoenen? Nou vraag ik je. Hij zou me juist moeten steunen.

Hoewel hij eigenlijk wel gelijk had wat die hardloepschoenen betreft.

'Dus, zit jij ook in de filmbusiness?' vraagt Mindy terwijl ze me het reçu geeft dat ik moet tekenen.

'Nee, ik ben personal shopper.'

'O, oké. Waar?'

'Bij... nou, eigenlijk... bij Dalawear.'

'O,' zegt Mindy teleurgesteld. 'Je bedoelt die winkel voor...'

'Oudere vrouwen, ja.' Ik steek mijn kin naar voren. 'Het is een fantastische winkel. Ik vind het heel spannend. Ik popel om te beginnen!'

Ik sta superpositief tegenover deze baan, al is het niet helemaal mijn droomjob. Dalawear verkoopt 'makkelijk draagbare kleding' voor vrouwen die 'comfort belangrijker vinden dan stijl'. (Zo staat het echt op de poster. Ik zou kunnen proberen ze over te halen het te veranderen in 'comfort *net zo belangrijk vinden als* stijl'. Tijdens het sollicitatiegesprek bleef die vrouw maar praten over elastische taillebanden en wasbare stoffen, en ze zei helemaal niets over mode-trends. Of zelfs maar over mode.

Maar het is nu eenmaal zo dat er in Los Angeles maar weinig banen zijn voor een personal shopper die net uit Engeland komt en meteen aan de slag wil, laat staan als die personal shopper misschien maar drie maanden blijft. Dalawear was de enige winkel die een vacature had, wegens zwangerschapsverlof. En ik deed het geweldig in het sollicitatiegesprek, al zeg ik het zelf. Ik prees hun 'gebloemde doorknoopjurken voor alle gelegenheden' zo overtuigend dat ik er bijna zelf een wilde kopen.

'Hebben jullie hier ook hardloopschoenen?' vraag ik om van onderwerp te veranderen. 'Op deze kan ik niet bepaald rennen!' Ik gebaar met een lachje naar mijn hakjes van Marc Jacobs. (Toevallig heb ik ooit een hele berg beklommen op zulke schoenen, maar toen ik dat gisteren aanhaalde als bewijs van mijn sportiviteit, huiverde Luke en zei dat hij dat hele incident uit zijn geheugen had gewist.)

'Hm.' Mindy knikt. 'Dan moet je naar Pump!, onze technische winkel aan de overkant. Daar hebben ze alle soorten schoenen, apparatuur, hartslagmeters... Heb je in Engeland een biomechanisch onderzoek laten doen?'

Ik kijk haar wezenloos aan. Een bio-wat?

'Praat maar met de jongens aan de overkant, ze zoeken wel een uitrusting voor je bij elkaar.' Ze reikt me een tas met mijn kleren aan. 'Je moet wel superfit zijn. Ik heb met de trainer van Sage Seymour gewerkt. Ze gaat tot het uiterste. En ik heb over het teamregime gehoord. Zijn jullie niet in Arizona geweest om te trainen?'

Dit gesprek maakt me een tikje nerveus. Tot het uiterste? Teamregime? Maar goed, ik moet in mezelf blijven geloven. Ik ben best fit genoeg om aan een hardloophwedstrijd mee te doen, ook al is het in LA.

'Ik heb me niet helemaal aan het regime gehouden,' beken ik, 'maar ik heb natuurlijk wel mijn eigen, eh... cardio... programma... ding...'

Het komt wel goed. Het is maar hardlopen. Hoe zwaar kan het zijn?

Ik stap naar buiten, Rodeo Drive in, en zodra ik de warme voorjaarslucht voel, begin ik te tintelen van opwinding. Ik ga het heerlijk vinden om in LA te wonen, ik weet het zeker. Alles wat ze erover zeggen is waar. De zon schijnt, de mensen hebben spierwitte tanden en de huizen zien eruit als filmsets. Ik heb al een paar huurhuizen bekeken en ze hebben allemaal een zwembad. Een zwembad lijkt hier heel normaal te zijn, zoiets als een koelkast.

De straat rondom me glanst gewoon van de glamour, met aan weerskanten chique, fonkelende etalages en perfecte palmen en rijen luxe auto's. Het verkeer is hier heel anders. Mensen rijden langs in hun kleurige cabrio's met het dak open, relaxed en vriendelijk, alsof je bij het stoplicht op ze af kunt stappen om een praatje te maken. Het is het tegendeel van Engeland, waar iedereen in zichzelf gekeerd in zijn eigen blikken doos de regen zit te vervloeken.

De zon ketst af op alle etalages, zonnebrillen en dure polshorloges. Bij Dolce & Gabbana propt een vrouw een lading tassen in een auto, en ze lijkt sprekend op Julia Roberts, maar dan blonder. En iets kleiner. Maar afgezien daarvan is ze net Julia Roberts! In Rodeo Drive!

Net als ik probeer onopvallend dichterbij te komen om te zien wat voor tassen ze heeft, zoemt mijn telefoon. Ik pak hem en zie *Gayle* op het scherm staan. Gayle is mijn nieuwe chef bij Dalawear, en we hebben morgenochtend een afspraak.

'Hallo, Gayle,' zeg ik op montere, professionele toon. 'Heb je mijn bericht gekregen? Gaat de afspraak morgen nog door?'

'Ha, Rebecca. Ja, alles goed hier...'. Ze zwijgt even. 'Op één probleempje na. We hebben je aanbeveling van Danny Kovitz nog steeds niet gekregen.'

'O, op zo'n manier.' Shit. Danny is een van mijn beste vrienden en een beroemde modeontwerper. Hij had beloofd een aanbevelingsbrief voor Dalawear voor me te schrijven, maar dat is nu al weken geleden en hij heeft nog niets van zich laten horen. Ik heb hem gisteren een sms gestuurd en toen beloofde hij binnen een uur een e-mail te sturen. Ongelooflijk dat hij het nog steeds niet heeft gedaan.

Hoewel, nee, dat is niet waar. Ik geloof het best.

'Ik zal hem bellen,' beloof ik. 'Sorry.'

Eerlijk gezegd had ik Danny nooit om een aanbeveling moeten vragen, maar het leek me zo cool, een topontwerper in mijn cv. En ik weet zeker dat het heeft geholpen. Ze bleven maar naar hem vragen tijdens het sollicitatiegesprek.

‘Rebecca...’ Gayle laat een subtiele stilte vallen. ‘Ken je meneer Kovitz wel echt? Heb je hem wel eens gesproken?’

Gelooft ze me soms niet?

‘Natuurlijk ken ik hem echt! Weet je wat, laat het maar aan mij over. Ik krijg die aanbeveling wel. Het spijt me echt dat het zo lang duurt. Tot morgen.’

Ik sluit het gesprek af en bel meteen naar Danny. Ik doe mijn best om kalm te blijven. Het heeft geen zin om boos te worden op Danny; dan gaat hij alleen maar draaien en zielig doen.

‘O, mijn god, Becky.’ Danny neemt op alsof we midden in een gesprek zitten. ‘Je gelooft gewoon niet wat ik voor die trektocht nodig heb. Ik bedoel, wist jij dat er gevriesdroogde lasagne bestaat? En ik heb zo’n doddig fluitketeltje, dat móét je gewoon hebben.’

Daarom is Danny momenteel nog verstrooider dan anders. Hij staat op het punt in training te gaan voor de een of andere expeditie van beroemdheden over de Groenlandse ijskap voor een goed doel. Iedereen die Danny kent, heeft tegen hem gezegd dat hij gek is, maar hij wil met alle geweld meedoen. Hij blijft maar zeggen dat hij ‘iets terug wil doen’, maar we weten allemaal dat hij het doet vanwege Damon, de zanger van Boys About, die ook gaat.

Al heb ik geen idee hoe je iets met iemand moet beginnen tijdens een expeditie in Groenland. Ik bedoel, hoe kun je zelfs maar zoenen? Plakken je lippen niet aan elkaar vast in die ijzige kou? Hoe doen eskimo’s dat?

‘Danny,’ zeg ik streng, met moeite het beeld verdringend van twee op hun trouwdag aan elkaar geplakte eskimo’s die met hun armen maaien om zich te bevrijden. ‘Danny, waar blijft mijn aanbeveling?’

‘Komt goed,’ zegt Danny prompt. ‘Wordt aan gewerkt. Hoeveel thermo-ondergoed zal ik meenemen?’

‘Je werkt er helemaal niet aan! Je had beloofd die aanbeveling gisteren te sturen! Ik heb morgen een gesprek en ze geloven niet eens dat ik je ken!’

‘Nou ja, natuurlijk ken je me wel,’ zegt hij op een toon alsof ik niet goed wijs ben.

‘Dat weten zij niet! Dit is mijn enige kans op een baan in LA en ik moet een aanbeveling hebben. Danny, als het je niet lukt, zeg het dan gewoon, dan vraag ik het aan iemand anders.’

‘Iemand ánders?’ Alleen Danny kan zo diep beledigd klinken als hij zelf fout zit. ‘Waarom zou je iemand anders vragen?’

‘Omdat die het misschien echt doet,’ verzucht ik. Ik begin mijn geduld te verliezen. ‘Hoor eens, je hoeft alleen maar een mailtje te sturen. Ik dicteer het wel, als je wilt. “Beste Gayle, bij dezen beveel ik je Rebecca Brandon aan als personal shopper. Was getekend, Danny Kovitz.”’ Het blijft stil aan de andere kant en ik vraag me af of hij het opschrijft. ‘Heb je dat? Heb je het genoteerd?’

‘Nee, ik heb het niet genoteerd,’ zegt Danny verontwaardigd. ‘Ik heb nog nooit zo’n waardeloze aanbeveling gehoord. Denk je dat dat alles is wat ik over je te zeggen heb?’

‘Nou...’

‘Ik doe geen aanbevelingen die ik niet meen. Die ik niet zelf heb geschreven. Een aanbeveling is een kunstvorm.’

‘Maar...’

‘Als jij een aanbeveling wilt, kom ik je een aanbeveling brengen.’

‘Wat bedoel je?’ vraag ik verbaasd.

‘Ik ga geen lullig mailtje van drie regels schrijven. Ik kom naar LA.’

‘Je kunt niet alleen voor een aanbeveling naar LA komen!’ Ik krijg de giechels. ‘Waar zit je eigenlijk? New York?’

Sinds Danny is doorgebroken, kun je met geen mogelijkheid meer bijhouden waar hij zit. Hij heeft dit jaar alleen al drie nieuwe showrooms geopend, waaronder een in het Beverly Center hier in LA. Waar hij het druk genoeg mee heeft, zou je denken, maar hij is altijd op verkenning uit in nieuwe steden of op een ‘onderzoeksreis ter inspiratie’ (vakantie).

‘San Francisco. Ik wilde toch al komen. Ik moet sunblock hebben. Ik koop mijn sunblock altijd in LA. Sms me de gegevens maar. Ik zal er zijn.’

‘Maar...’

‘Het wordt tof. Je kunt me helpen een naam te verzinnen voor mijn husky. We mogen er allemaal een sponsoren, maar misschien neem ik wel een heel span. Het wordt een ervaring die, zeg maar, mijn hele leven zal veranderen...’

Als Danny eenmaal begint over ervaringen die zijn leven veranderen, kun je er geen speld meer tussen krijgen. Ik laat hem twintig minuten over Groenland praten, neem ik me voor. Hooguit vijftwintig. En dan móét ik die sportschoenen gaan kopen.

2

Oké, ik heb nu officieel de coolste hardloopschoenen van de wereld. Ze zijn zilver met oranje strepen en ze hebben onderdelen met gel en met gaas en ik wil ze de hele dag dragen.

Die sportwinkel is ongelooflijk! Je koopt hier niet zomaar een paar gympen. Het is niet zo dat je ze aantrekt, er even op loopt en dan zegt 'ik neem ze', waarna je ook nog zes paar sportsokken in je mandje mikt omdat ze in de aanbieding zijn. O, nee. Het is allemaal heel wetenschappelijk. Je doet een speciale hardlooptest op een loopband, die ze filmen. Na afloop vertellen ze je alles over je 'gang' en dan zoeken ze de perfecte oplossing voor jouw hardloophoeveelheid.

Waarom doen ze dat niet ook bij Jimmy Choo? Ze zouden een catwalkje moeten hebben waar je op coole muziek op heen en weer kunt lopen, misschien met een lichtshow, en dan zetten ze je op video. En dan zegt de expert: 'Volgens ons passen die zwart met witte stiletto's perfect bij uw waanzinnige supermodellengang.' En dan krijg je de opname mee zodat je hem aan iedereen kunt laten zien. De volgende keer dat ik er ben, ga ik het beslist voorstellen.

'En hier is die hartslagmeter waar ik het over had...' De verkoper, Kai, komt aanlopen met een polsbandje van metaal en rubber. 'Dit is ons kleinste model, zoals ik al zei, nog maar net op de markt. Ik ben benieuwd wat je ervan vindt.'

'Cool!' Ik lach stralend naar hem en doe het bandje om.

Kai heeft gevraagd of ik mee wil doen aan een klantonderzoek naar die nieuwe hartslagmeter, en waarom niet? Het enige lastige momentje was toen hij vroeg wat voor hartslagmeter ik nu gebruikte en ik niet 'geen' wilde zeggen en dus maar 'de Curve' zei en toen bedacht dat Lukes nieuwe BlackBerry zo heet.

'Wil je nog wat kokoswater voor je begint?'

Nog wat kokoswater. Dat is typisch Los Angeles. Alles in deze winkel is typisch Los Angeles. Kai zelf is gespierd en gebruint en heeft exact de optimale hoeveelheid stoppels en helder zeegroene

ogen, al weet ik zeker dat het lenzen zijn. Hij lijkt zo sprekend op Jared Leno dat ik me afvraag of hij niet met een uit *US Weekly* gescheurde foto naar een chirurg is gegaan en heeft gezegd: 'Deze, graag.'

Hij heeft zich al laten ontvallen dat hij: 1. Voor *Sports Illustrated* heeft geposeerd. 2. Aan een script werkt over een adviseur op het gebied van sportartikelen die filmster wordt. 3. Drie keer achter elkaar is uitgeroepen tot man met de beste borstspieren van Ohio en zijn borstspieren speciaal heeft verzekerd. Ik was nog geen halve minuut binnen of hij vroeg of ik in de filmbusiness zat, en toen ik zei: 'Nee, maar mijn man wel,' gaf hij me zijn kaartje en zei dat hij hem graag wilde ontmoeten om een project te bespreken waarin hij geïnteresseerd zou kunnen zijn. Bij het idee dat Kai en Luke aan een tafel zijn borstspieren zaten te bespreken, sproeide ik mijn kokoswater bijna in het rond.

'Als je zo vriendelijk wilt zijn hierop te gaan staan...' Kai loodst me naar de loopband. 'Ik hou je hartslag bij, dus die gaan we eerst opvoeren met wat inspanningsoefeningen en dan laten we hem weer zakken door rustperiodes. Hou het tempo van de band maar aan, dan komt het helemaal goed.'

'Oké!' Net als ik op de band stap, zie ik twee verkopers een gigantisch rek met sportkleding de winkel in rijden. Wauw. Het ziet er prachtig uit – allemaal heel boeiende modellen in verschillende schakeringen paars en grijs, met abstracte logo's.

'Wat is dat?' vraag ik aan Kai terwijl de band langzaam begint te lopen.

'O.' Hij kijkt onverschillig naar het rek. 'Dat komt uit onze koopjeskelder.'

Koopjeskelder? Ik heb niemand over een koopjeskelder gehoord. Waarom wist ik niet dat er een koopjeskelder is?

'Gek.' Kai tuurt naar zijn computerscherm. 'Je hartslag piekte net, terwijl we nog niet eens aan de intensieve activiteiten zijn begonnen. Nou ja.' Hij haalt zijn schouders op. 'Laten we maar beginnen.'

De band gaat iets sneller lopen en ik pas me aan, maar ik word afgeleid door het rek met kleding, want een verkoper plakt kortingsstickers op alle prijskaartjes! Ik zie '90% korting' staan en probeer reikhalzend te ontdekken welk kledingstuk erbij hoort. Is dat een t-shirt? Of een jurkje? Of...

O, mijn god, moet je dat vest zien. Onwillekeurig snak ik hoorbaar

naar adem. Het is lang, zo te zien van grijs kasjmier, met een bovenmaatse neonroze rits over de hele voor- en achterkant. Het is schitterend.

‘Dan rusten we nu even...’ Kai kijkt geconcentreerd naar zijn scherm. ‘Je doet het prima tot nog toe.’

Het tempo van de band wordt lager, maar ik merk het amper. Ik voel de paniek opeens toeslaan. Een paar meisjes hebben het rek in het voorbijgaan gespot en vallen er nu verrukt op aan. Ik hoor ze blij kreten slaken terwijl ze elkaar kleren laten zien die ze in hun mandje mikken. Ze kopen alles! Ik geloof mijn ogen niet. Dit is de uitverkoop van de eeuw, op tien meter bij me vandaan, en ik kan niet van die stomme loopband af. Als ze het vest maar niet zien. Ik probeer ze telepathisch te sturen: *niet naar het vest kijken...*

‘Oké, dit is vreemd.’ Kai kijkt weer fronsend naar het scherm. ‘Laten we even onderbreken.’

‘Ik moet eigenlijk weg,’ zeg ik ademloos. Ik pak mijn tas en mijn mandje. ‘Dank je wel. Als ik een hartslagmeter nodig heb, neem ik beslist deze, maar ik moet nu...’

‘Rebecca, zijn er ooit hartritmestoornissen bij je vastgesteld? Een hartziekte? Iets wat daarop lijkt?’

‘Nee.’ Ik blijf verbaasd staan. ‘Hoezo? Heb je iets gezien?’

Zit hij me te dollen? Nee. Zijn gezicht staat ernstig. Het is geen grapje. Opeens word ik overmand door angst. Wat heb ik? O, mijn god. Ik kom in het gezondheidskatern van *The Daily Mail*. ‘*Mijn hartziekte, die bij maar één op de miljoen mensen voorkomt, werd ontdekt tijdens een simpele inspanningstest in een winkel. Shoppen heeft mijn leven gered,*’ zegt *Rebecca Brandon...*

‘Je hartrespons was atypisch. Er waren wel pieken, maar niet op de momenten waarop ik ze verwachtte. Ik zag bijvoorbeeld net een piek toen je uitrustte.’

‘O,’ zeg ik gespannen. ‘Is dat erg?’

‘Dat hoeft niet. Het hangt van veel factoren af. De gezondheid van je hart, je cardiofitness...’

Terwijl hij praat, dwaalt mijn blik weer naar het uitverkooprek, en ik zie tot mijn afgrijzen dat een van de meisjes mijn vest heeft gepakt. Nee! Nééééé! Hang terug!

‘Nou gebeurt het weer,’ zegt Kai, die opeens opleeft. Hij wijst naar het scherm. ‘Zie je wel? Je hartslag schoot als een raket omhoog!’

Ik kijk naar Kai, en naar het scherm, en dan naar het vest met de

neonroze rits, en alles valt op zijn plek. O, god, was dat de oorzaak?

Ik kan wel door de grond zakken. Stom, suf hart. Ik voel dat ik knalrood word en wend haastig mijn blik af van Kai.

‘Goh!’ zeg ik nerveus. ‘Ik heb geen idee hoe dat komt. Absoluut niet! Het zal wel zo’n mysterie zijn. Het mysterie van het hart. Haha!’

‘O. Oké.’ Kai lijkt het opeens te snappen. ‘Ooo-kéé. Ik geloof dat ik het begrijp. Ik heb dat een paar keer eerder gezien.’

‘Wat?’

‘Oké, dit is een beetje gênant...’ Hij lacht zijn volmaakte tanden bloot. ‘Je voelde je lichamenlijk tot me aangetrokken, hè? Daar hoeft je je niet voor te schamen. Het is normaal. Daarom moest ik ophouden als personal trainer. De cliënten werden... Ik weet niet, zou je het “verliefd” kunnen noemen?’ Hij kijkt zelfvoldaan in de spiegel. ‘Je keek naar mij en je kon jezelf niet bedwingen. Heb ik gelijk?’

‘Niet echt,’ zeg ik naar waarheid.

‘Rebecca.’ Kai slaakt een zucht. ‘Ik weet dat het gênant is om het toe te geven, maar neem maar van mij aan dat je niet de eerste vrouw bent die zich tot me aangetrokken voelt...’

‘Maar ik keek niet naar jou,’ leg ik uit. ‘Ik keek naar een vest.’

‘Een vest?’ Kai plukt niet-begrijpend aan zijn t-shirt. ‘Ik heb geen vest aan.’

‘Weet ik. Het hangt daar. Het is afgeprijsd.’ Ik wijs ernaar. ‘Daar keek ik naar, niet naar jou. Ik laat het je wel zien.’ Ik grijp mijn kans, ren naar het rek en gris het vest eraf, dat goddank is teruggehangen door het meisje. Het voelt superzacht aan, die rits is te gek en er gaat zeventig procent af! Ik weet zeker dat mijn hart weer op hol is geslagen, alleen maar doordat ik het vest in mijn handen heb.

‘Is het niet prachtig?’ zeg ik enthousiast terwijl ik terugloop naar Kai. ‘Is het niet super?’ Dan besef ik plotseling dat ik niet erg tactvol ben. ‘Ik bedoel, jij ziet er ook heel goed uit, hoor,’ voeg ik er opbeurend aan toe. ‘Als dat vest er niet was, zou ik me vast tot jou aangetrokken voelen.’

Het blijft even stil. Kai ziet er lichtelijk verbouwereerd uit, eerlijk gezegd. Zelfs zijn zeegroene contactlenzen lijken minder sprankelig.

‘Je zou je tot me aangetrokken voelen “als dat vest er niet was”,’ zegt hij uiteindelijk.

‘Vast wel!’ zeg ik bemoedigend. ‘Ik zou waarschijnlijk smoorver-

liefd worden, net als die cliënten van je. Tenzij je het tegen andere waanzinnige kleren zou moeten opnemen,' voeg ik er omwille van de eerlijkheid aan toe. 'Ik bedoel, zoiets als een Chanel-pakje met negenennegentig procent korting. Ik denk niet dat er mannen zijn die dáár tegenop kunnen!' Ik zeg het met een lachje, maar Kais gezicht is verstrakt.

'Ik heb nog nooit verloren van kleren,' zegt hij bijna in zichzelf. 'Klëren.'

Het valt me op dat de sfeer nét iets minder ongedwongen en vrolijk is geworden. Ik denk dat ik mijn schoenen maar eens ga afrekenen.

'In elk geval bedankt voor de harttest!' zeg ik opgewekt, en ik doe het bandje af. 'En succes met je borstspieren!'

Nou vraag ik je. Wat een verwaande kwast, die Kai. Ik weet wel dat hij waanzinnige zeegroene ogen en een goddelijk lichaam heeft, maar hij heeft geen neonroze rits, toch? Er zijn genoeg mannen met waanzinnige groene ogen, maar er is maar één vest met een coole, bovenmaatse neonroze rits. En als hij denkt dat hij het nog nooit heeft verloren van kleren, hebben zijn vriendinnetjes hem in de maling genomen. Alle vrouwen van de wereld denken tijdens het vrijen wel eens aan schoenen. Dat is algemeen bekend.

Maar goed. Niet aan die stomme Kai denken. Het goede nieuws is dat ik de beste, vernuftigste hardloopschoenen van de wereld heb. En oké, ze kostten vierhonderd dollar, wat veel geld is, maar dat moet ik maar zien als een investering in mijn carrière. In mijn leven.

'Ik doe ze in een doos voor je,' zegt de verkoper, en ik knik afwezig.

Ik stel me voor dat ik naast Sage in de startblokken sta, en dat ze naar mijn voeten kijkt en zegt: 'Coole schoenen.'

Ik glimlach vriendelijk naar haar en antwoord achteloos: 'Dank je.'

Dan zegt Sage: 'Luke had me helemaal niet verteld dat je zo'n serieuze sportvrouw was, Becky.'

Waarop ik zeg: 'Meen je dat nou? Ik ben gek op hardlopen.' (Wat nog niet helemaal waar is, maar dat komt nog wel, dat weet ik zeker. Zodra ik aan deze wedstrijd begin, komt de endorfine vrij en waarschijnlijk raak ik dan verslaafd.)

Dan zegt Sage: 'Hé, we zouden samen moeten trainen! Laten we elke ochtend samen gaan lopen.'

'Is goed,' zeg ik dan heel nonchalant.

Dan zegt zij: 'Ik train met een paar vriendinnen, maar je vindt ze vast aardig. Ken je Kate Hudson en Drew Barrymore en Cameron Diaz en...'

'Mevrouw, wilt u contant betalen of met een creditcard?'

Ik knipper met mijn ogen naar de verkoper en wroet in mijn tas. 'O. Ja. Creditcard.'

'En hebt u al een bidon uitgezocht?' vraagt de verkoper.

'Pardon?'

'We geven een gratis bidon weg bij elk paar schoenen.' Hij gebaart naar een poster vlak naast de kassa.

Goh. Die vierhonderd dollar begint steeds meer een koopje te lijken.

'Ik ga even kijken. Dank je wel!' Ik lach stralend naar hem en loop naar de stelling met bidons. Als ik een coole bidon heb, ziet Sage dat misschien ook wel! Het is een hele wand – chroom, matzwart en allerlei vrolijke kleuren. Mijn blik glijdt omhoog en dan zie ik een A4'tje waarop staat: MET PRINT IN BEPERKTE OPLAGE. Ik tuur naar boven om het beter te kunnen zien, maar de bidons staan op de vijfde plank. Nou vraag ik je. Waarom zou je de bidons in beperkte oplage op de vijfde plank zetten?

Ik zie een trapje vlakbij, dus ik sleep het naar de stelling en klim naar boven. Nu kan ik de bidons goed zien, en ze zijn waanzinnig: allemaal bedrukt met prachtige retromotieven. Ik kan het bijna niet opbrengen om te kiezen, maar uiteindelijk hou ik er drie over: eentje met rode strepen, eentje met amberkleurige krullen en eentje met zwarte en witte bloemen. Die andere twee betaal ik wel, besluit ik, want die kan ik als souvenir tje aan Minnie en Suze geven.

Ik zet de bidons voorzichtig op de bovenste tree van het trapje en draai me om naar de winkel. Wat een fenomenaal uitzicht heb ik hier. Ik kan alle gangpaden zien, en ik zie dat de vrouw bij de kassa haar uitgroei moet bijverven, en ik zie...

Wat krijgen we nou?

Wacht eens even.

Ik verstijf van verbijstering en kijk nog eens goed.

In de verste hoek loopt een meisje dat me nog niet was opgeval- len. Ze is ongelooflijk dun en ze draagt een lichte skinny jeans, een grijze hoody met de capuchon op en een zonnebril die haar hele

gezicht bedekt. En geen wonder dat ze van die camouflagekleren draagt. Want ze is aan het stelen.

Ik kijk in opperste ontzetting toe hoe zij een paar sokken in haar oversized handtas stopt (een Balenciaga, van dit seizoen). Dan nog een. En nog een. Dan kijkt ze om zich heen, maakt zich klein en loopt snel naar de uitgang.

Ik heb nog nooit eerder een winkeldief in actie gezien, en mijn eerste reactie is er een van verbijstering, maar dan welt er een kokende woede in me op. Ze heeft die sokken gejat! Ze neemt ze mee! Dat mag niet! Dat dóé je gewoon niet!

Stel dat we dat allemaal deden? Ik bedoel, ik wil wedden dat iedereen graag gratis sokken zou willen hebben, maar dat doen we niet, toch? We rekenen af. Zelfs als we het geld eigenlijk niet hebben, betalen we.

Ik zie haar weglopen en mijn maag verkramp. Ik ben echt kwaad. Dit is niet eerlijk. En opeens weet ik dat ik haar niet gewoon kan laten gaan. Ik moet iets doen. Ik weet niet goed wat, maar ik moet iets doen.

Ik laat de bidons staan, stommel het trapje af en ren de winkel uit. Ik zie de winkeldievegge in de verte en zet het op een rennen, links en rechts voetgangers ontwijkend. Als ik haar bijna heb ingehaald, voel ik mijn hart bonzen van angstige spanning. Stel dat ze me bedreigt? Stel dat ze een pistool heeft? O, god, natuurlijk heeft ze een pistool. Dit is Los Angeles. Iedereen heeft hier vuurwapens.

Nou, jammer dan. Misschien word ik neergeschoten, maar ik kan nu niet meer terugkrabbelen. Ik steek mijn hand uit en klop haar op haar benige schouder.

‘Pardon?’

Het meisje draait zich als door een wesp gestoken om en ik zet me angstig schrap in afwachting van het pistool, maar het komt niet. Haar zonnebril is zo gigantisch groot dat ik haar gezicht bijna niet kan zien, maar ik zie wel een smalle, bleke kin en een schriël, bijna ondervoed nekje. Opeens slaat het schuldgevoel toe. Misschien leeft ze op straat. Misschien is dit haar enige bron van inkomsten. Misschien wil ze die sokken verkopen om eten te kopen voor haar crackbaby.

Iets in mij denkt: *draai je maar gewoon om, Becky. Laat maar.* Maar dat kan ik niet. Want zelfs al is er een crackbaby, het blijft verkeerd. Het is fout.

‘Ik heb je wel gezien, oké?’ zeg ik. ‘Ik heb je die sokken zien jatten.’
Het meisje verstijft ter plekke en wil wegrekken, maar ik pak haar in een reflex bij haar arm.

‘Je moet niet stelen!’ zeg ik terwijl ze probeert zich te bevrijden. ‘Dat doe je gewoon niet! Nou zul jij wel denken: wat dan nog? Niemand heeft er last van. Maar weet je, winkelpersoneel heeft wél last van dieven. Ze moeten de gestolen waar soms van hun eigen loon betalen. Is dat eerlijk?’

Het meisje kronkelt wanhopig om los te komen, maar ik omklem haar arm met beide handen. Als moeder van een kind van twee leer je veel beteugelingstechnieken.

‘En dan gaan alle prijzen omhoog,’ voeg ik er hijgend aan toe. ‘En daar lijdt iedereen onder! Je zult wel denken dat je geen keus hebt, maar dat is niet waar. Je kunt je leven beteren. Je kunt hulp zoeken. Heb je een pooier?’ vraag ik. Ik probeer meelevend te klinken. ‘Want ik weet dat pooiers echt rotzakken kunnen zijn. Maar er zijn opvanghuizen. Ik heb er een docu over gezien, en ze doen er fantastisch werk.’ Net als ik er dieper op in wil gaan, glijdt de zonnebril van het meisje opzij. En zie ik een stuk van haar gezicht.

Opeens word ik duizelig. Ik krijg geen lucht. Dat is...

Nee. Dat kan niet.

Toch wel. Ze is het.

Ramona Kelden.

Ik kan niet meer aan crackbaby’s en opvanghuizen denken. Dit is onwezenlijk. Dit kan niet echt zijn. Het moet een droom zijn. Ik, Becky Brandon, omklem de arm van topactrice Ramona Kelden. Terwijl ik naar haar onmiskenbare kaaklijn gluur, krijg ik knikkende knieën. Ik bedoel, Ramona Kelden. Ze hoort bij de Hollywood-royalty. Ik heb al haar films gezien en ik heb haar op de rode loper gezien en ik...

Maar wat...

Ik bedoel, hoe is het in godsnaam...

Ramona Kelden die drie paar sokken jat? Waar is de verborgen camera?

We lijken elkaar een eeuwigheid bewegingloos aan te staren. Ik denk terug aan haar als Tess in die geniale verfilming van *Tess of the d’Urbervilles*. God, wat moest ik om haar huilen. En dan was er die sf-film waarin ze op het eind opzettelijk op Mars achterbleef om haar half buitenaardse kinderen te redden. Toen heb ik tranen met tuiten gehuild, en Suze ook.

Ik schraap mijn keel en probeer mijn gedachten te ordenen. 'Ik... ik weet wie je...'

'Alsjeblieft,' kapt ze me af met die bekende, hese stem van haar. 'Alsjeblieft.' Ze zet haar zonnebril af en ik schrik weer. Ze ziet er verschrikkelijk uit. Haar ogen zijn roodomrand en haar huid is helemaal schilferig. 'Alsjeblieft,' zegt ze voor de derde keer. 'Ik... Het spijt me. Het spijt me ontzettend. Werk je in de winkel?'

'Nee, ik ben een klant. Ik stond op een trapje.'

'Hebben ze me gezien?'

'Ik weet het niet. Ik denk het niet.'

Ze haalt met een bevende hand de drie paar sokken uit haar tas en biedt ze me aan.

'Ik weet niet wat me bezielde. Ik heb twee nachten niet geslapen. Ik denk dat het een vlaag van verstandsverbijstering was. Ik heb nog nooit zoiets gedaan. Ik ga het ook nooit meer doen. Alsjeblieft,' fluistert ze weer, en ze krimpt ineen in haar hoody. 'Neem die sokken aan. Breng ze terug.'

'Ik?'

'Alsjeblieft?' Ze klinkt radeloos. Uiteindelijk neem ik de sokken schutterig van haar over.

'Hier.' Ze wroet weer in haar tas en diept er een biljet van vijftig dollar uit op. 'Geef dit maar aan het personeel.'

'Je ziet er nogal... eh... gestrest uit,' zeg ik voorzichtig. 'Gaat het wel?'

Ramona Kelden heft haar hoofd en kijkt me aan, en plotseling doet ze me denken aan een luipaard die ik ooit in een Spaanse die-rentuin heb gezien. Die keek ook zo radeloos uit zijn ogen.

'Ga je naar de politie?' fluistert ze zo zacht dat ik haar bijna niet kan verstaan. 'Ga je het aan iemand vertellen?'

O, god. O, god. Wat moet ik doen?

Ik stop de sokken langzaam in mijn tas om tijd te winnen. Ik zou naar de politie moeten gaan. Natuurlijk zou ik dat moeten doen. Wat maakt het uit dat ze een filmster is? Ze heeft die sokken gestolen en dat is verboden en ik zou haar nu meteen moeten aanhouden, zodat ze haar straf niet ontloopt.

Maar... ik kan het niet. Ik kán het gewoon niet. Ze ziet er zo breekbaar uit. Als een vlinder of een bloem van vloeipapier. Bovendien geeft ze die sokken tenslotte terug en heeft ze een schenking gedaan, en zo te horen was het echt een vlaag van verstandsverbijstering...

Ramona Kelden houdt haar hoofd gebogen. Haar gezicht wordt aan het oog onttrokken door de grijze capuchon. Ze staat erbij alsof ze op haar onthoofding wacht.

‘Ik zal het tegen niemand zeggen,’ besluit ik uiteindelijk. ‘Erewoord. Ik geef die sokken wel terug en ik zal het aan niemand vertellen.’

Ik haal mijn hand van haar arm en haar tengere hand geeft een kneepje in de mijne. De zonnebril bedekt haar gezicht al weer. Ze ziet eruit als zomaar een magere meid in een hoody.

‘Dank je wel,’ fluistert ze. ‘Dank je. Hoe heet je?’

‘Becky Brandon.’

‘Bedankt Becky Brandon.’

En voordat ik nog iets kan zeggen, heeft ze zich omgedraaid en is ze verdwenen.